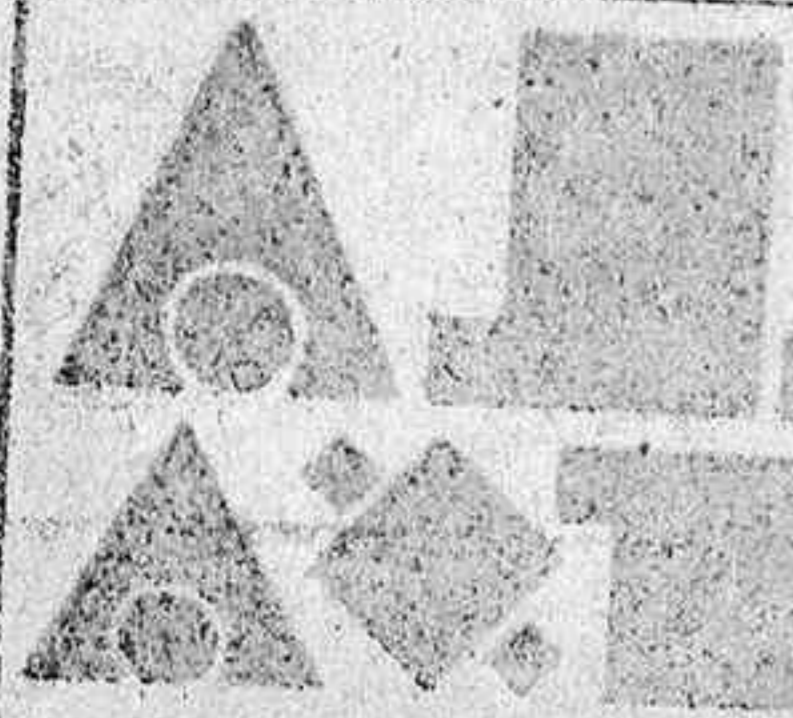

EL ESQUEVELLA

de la TORRATONA

En el món, els fantasmes es fan de moltes maneres.

Bambú

Paper de fumar

FERROXYL

Específic de l'
ASTENIA GENITAL (IMPOTENCIA)
(MANCA DE VIGOR SEXUAL)

De la ejaculació prematura (pèrdues seminals); de la Feblesa y molt eficaç per a combatre la NEURASTENIA, en totes les seves manifestacions.

Es el més poixant estimulant de l'activitat neuro-espino-médulo-genital. Sinérgic i homo-estimulasa de les glàndules intersiocials. Producte pluriglandular, completament inofensiu. Mai perjudica, ni lesiona cap òrgue, ni el funcionament dels mateixos.

No conté, ni estricnina, ni fosfurs, ni cantàrides, ni cap altre medicament excitant.

PRODUCTE MAGNE E INSUBSTITUIBLE PER A RECIBIR LA PERDUDA FELICITAT CONJUGAL. PROSPECTES GRATIS

Laboratoris Farmacològics del Dr. W. Dutrem
Alt de Sant Pere, 50 - BARCELONA - Telèfon 18631
Preu: 2'175 ptes.

Consultori Mèdic del Dr. CASASSA

VIES URINÀRIES, SÍFILIS I PELL

Preus Econòmics

De 11 a 1, i de 5 a 7-Festius de 11 a 1 - Tallers, 29, entl.

ORTOPEDIA MODERNA Fill de B. Carcasona

Taller i Despatx: Escudellers Blancs, 8
Telèfon 10916

Casa fundada en 1875

Aparells exprofessos per a cada malalt Braguers Reguladors

per a la retenció absoluta de la trencadura.
Faixes per curar estòmacs i ronyons caiguts.

Faixa cotilla abdominal. Models moderns.

Cotilles Ortopèdiques

per a curar o corregir les desviacions de l'esquena.

Més de 50 anys de pràctica són la millor garantia

L'ESQUELLA DE LA TORRATXA

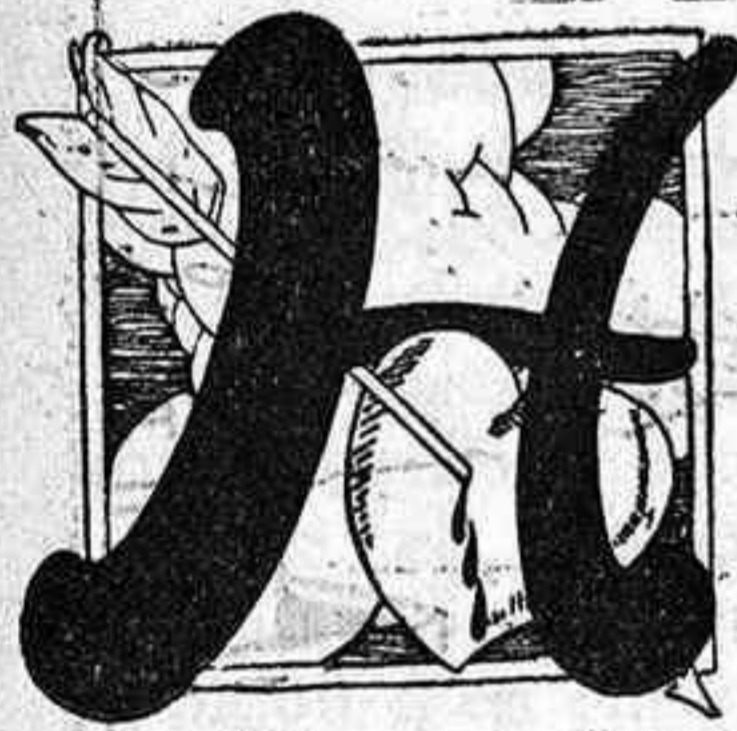
REDACCIÓ I ADMINISTRACIÓ:
Arrepenides, 8 - Telèf. 21361
BARCELONA

Fora de Barcelona:

PREUS DE SUSCRIPCIÓ
Espanya: trimestre 3 ptes. Estranger, 5

Pensadors polítics i polítics

Hi ha el polític i el pensador polític.

Lògicament sembla que tot polític hauria de pensar, però no és així.

El polític que pensa, veu les coses des d'un punt de vista de conjunt, i lligant l'avui amb l'esdevenidor.

El polític, el simplement polític, en té prou amb aprofitar el moment.

Si l'aprofita ell i el fa aprofitar als seus no arriba més enllà la seva actuació de polític.

Hi ha un interrogant inquietador.

¿Per què gent de la talla mental de l'Angel Ossòrio i Gallardo viuen al marge de la política i genteta com el plagiare de comedies Honorí Maura, etc., són gent que pretén pesar en els destins d'un Estat?

De l'Ortega i Gasset (en Josep), va dir-se que era massa pensador per a ésser polític. A Ortega i Gasset, li pesava damunt la sistematització. El pensador polític no ha d'anar a les coordinacions: ha de bastir damunt les incongruències de la realitat. Però entre el filòsof polític i el pensador polític, hi ha unes afinitats que mai no podran trobar-se en el polític fet a les taules d'un centre polític, i sense altre escola que la de la intuïció o la de la murrieria. El filòsof polític podrà entebancar-se entre les teranyines d'una concepció: el vertebrament d'una Espanya; però el filòsof polític sentirà que li cal fer concessions per a semblant vertebració. El pensador-polític, acceptarà la realitat d'una Espanya, conjunt de pobles, alguns ben heterogenis. El polític tallarà i cosirà a les seves. El pensador polític és el qui es troba en el terme just.

Pel polític, el principal de la política és fer-la servir a profit propi i aprofit dels seus; sostenir perquè el sostinguin; crear lligams per a arribar a la xarxa d'interessos; tirar com més temps es pugui, millor. Un dels primers treballs del polític a seques serà col·locar els seus en llocs ben remunerats, procurar-se un auto, i fer tants àpats de xampany i llagosta com sigui possible. Els seus manaments de la llei de l'Home són dos: anar bé i procurar-se una poma per a la set. Un autèntic programa de polític-polític.

El polític-pensador i el filòsof-polític mereixeran tots els menyspreus del polític a seques. L'arranjament trapacer, o l'ofec per la violència, són les armes d'aquest polític. Les del polític-pensador van lluny, van a la solució dels problemes. I saben que hi ha proble-

mes que no es resolen donant o prenent, fent els amables o fent els enfurismats, tocant un himne roig o tocant un himne blanc.

Els Balkans portaren una gran guerra i en poden portar un altre. El polític-polític pot resoldre afers nacionals posant diversos pobles sota el domini d'un (com en el cas de Sèrbia). A la curta o a la llarga, les coses mal girbades es descusen. Vaticinarem que l'actual conglomerat serbi es desferà. La culpa de la catàstrofe que semblant desfetat pugui poduir, la tindran els polítics-polítics, i els pobles que hagin fet possible la vida dels polítics-polítics damunt dels polítics-pensadors.

Hem al·ludit els polítics-filòsofs. Unamuno és un cas d'home de teories. Ell aplica una teoria als fets. I són els fets el que li haurien de portar la teoria. En el cas català—com en tants altres casos—no es pot partir d'una teorització general. S'ha d'anar al cas particular. I fer dirigir l'acció pel pensament com a conseqüència.

Quin mal fan a les Patries, els èxits dels polítics polítics! L'enfonsament trepidant de l'Esquerra catalana fou la supremacia que adquirí el polític polític damunt del polític pensador.

No voldríem caure en el que critiquem, no adonant-nos que les falles del camp contrari són també les falles del camp nostre.

Travessem una època farcida de personatges d'un grotesc pujat. Moltes vegades ens ha avergonyit l'analfabetisme cantellut de molts dirigents. Per què és possible el triomf dels polítics-polítics damunt dels polítics pensadors? ¿Per què pot voler viure al marge de la política—(direcció de pobles)—un Ossòrio i Gallardo i ha de poder ésser dirigent qualsevol Emilià Iglèsias,

Repetim que l'interrogant és inquietador, i hauria d'inquietar-nos.

L'afecció al curader xerraire damunt del metge assenyat, és visible en pobles d'endarreriment. El polític-polític, és el curander; el pensador-polític és el metge. En el curander tot és empíric: actua embaucant i fent diners. Ai, si hagués d'operar, ja ciència exacta! En el metge hi ha assenyament, i si cal operar—i és un metge digne del títol—, opera.

El mal que fa un curander el sap qualsevol persona de mitjana educació.

Però es dona el cas que aquesta persona no sap, o es despreocupa de saber, el mal que fa el polític-polític, equivalent al curander.

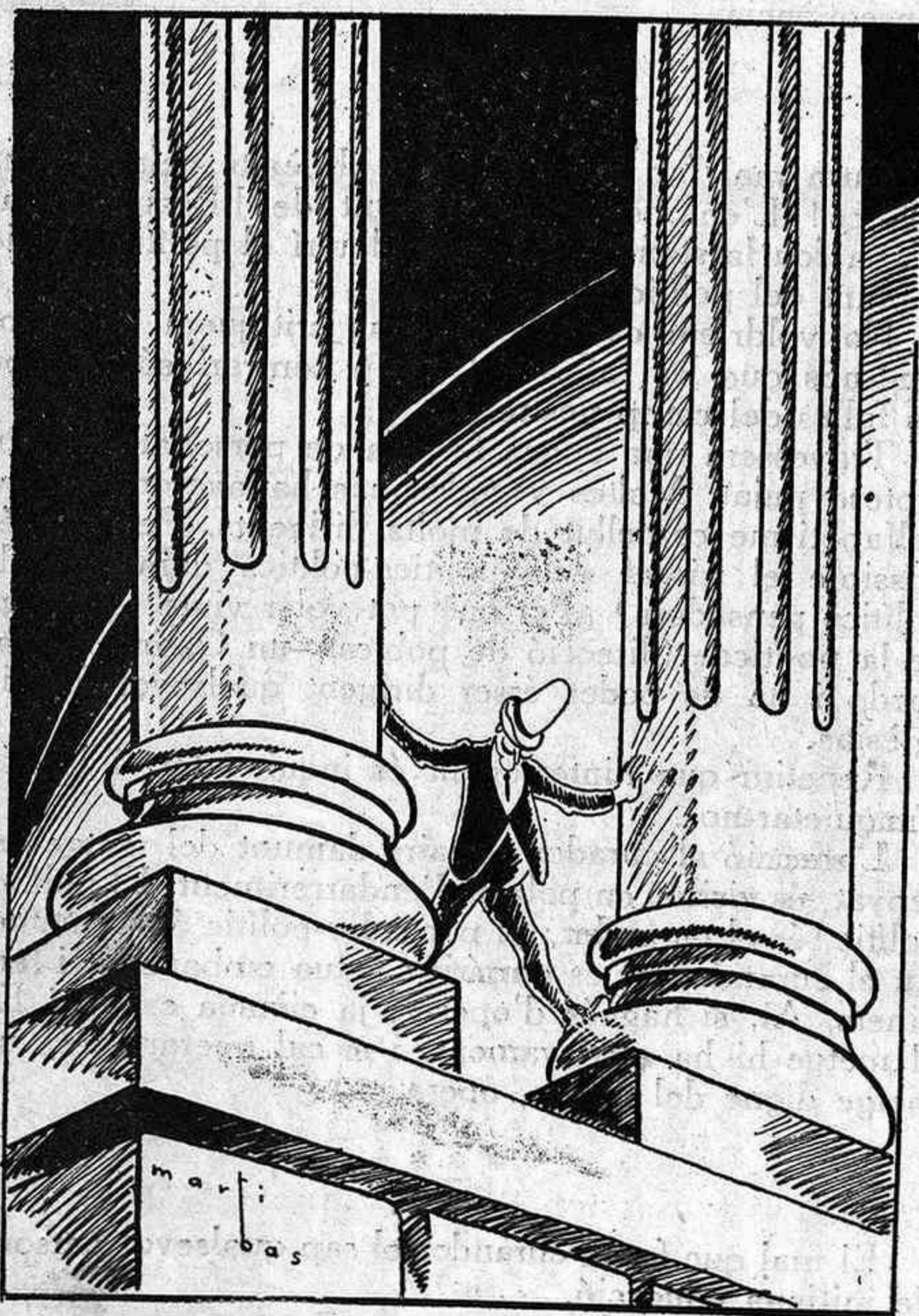

Caps de llumí

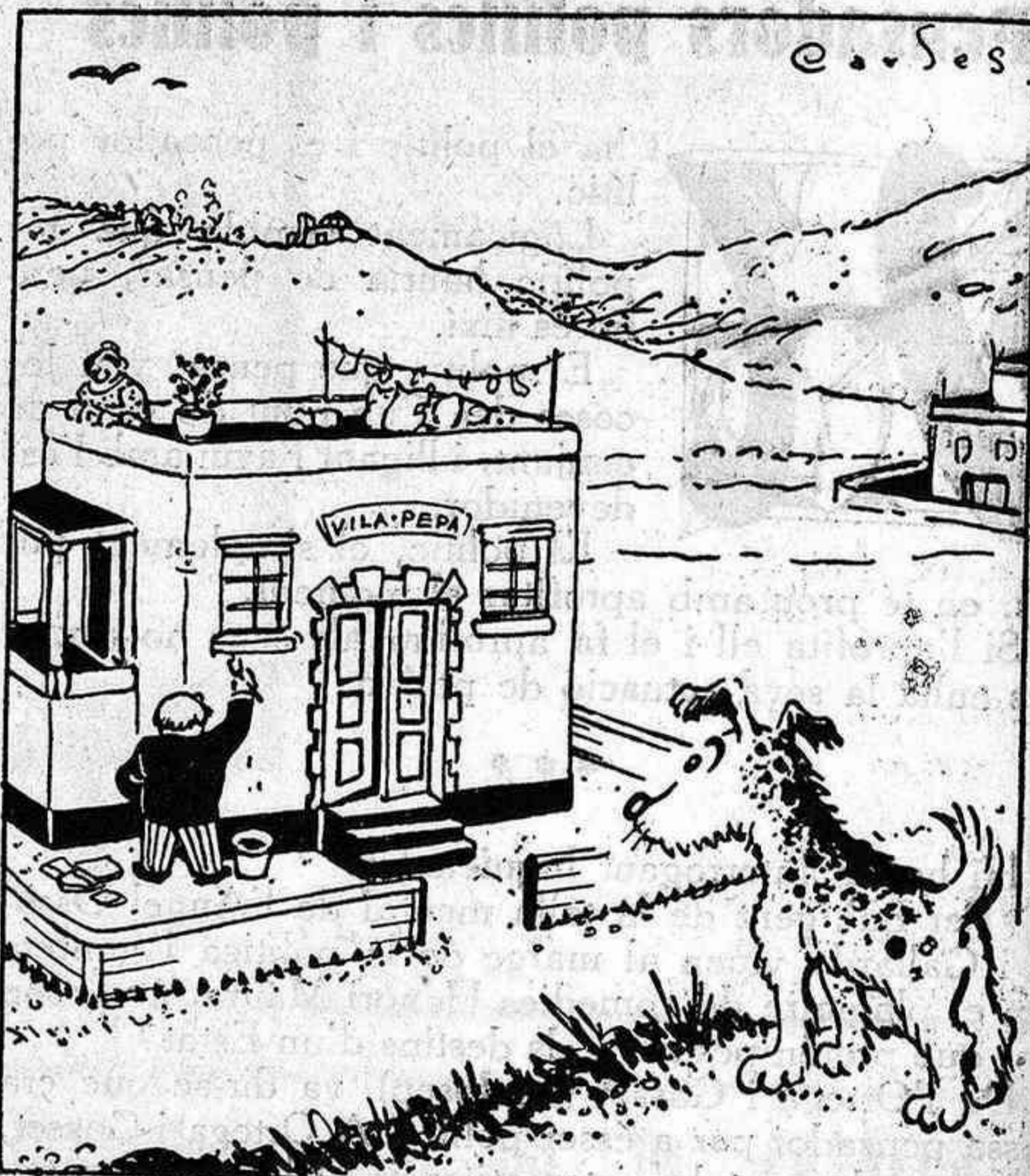
—Cal fer un elogi al senyor Anguera de Sojo. El seu preclar i cristià pensament ha trobat mitjà de donar més treball als qui ja en tenen.

—Donya Sofia Casanovas—(ella i el «Caballero Audaz») són dos grans cronistes del partit de l'ordre—és una dona d'un gran cor maternal: s'entendreu amb els orfes dels seus, amb les tribulacions dels seus, i és una de les presidentes de «La Muñeca del pobre», però del pobre seu, un pobre preparat perquè se li puguin rentar evangèlicament els peus a la vista del públic.

—Amb referència als altres, l'ànima maternal de donya Sofia Casanovas, escriu coses com aquestes: «¡Cobardes! ¡Asesinos! ¡Canallas! No hay adjetivo que exprese su maldad, pues el de fieras no sería exacto. Castigo sin perdón para ellos. ¡Despedazarlos! ¡Descuartizarlos! Y dejar sus despojos a los cuervos. Tales malvados cogidos en el momento de su crimen,

De Samsó, n'hi hagué un... i li tallaren els cabells.

El gos.—Precisament han anat a fer la casa on jo havia enterrat un os.

en el terreno de su crimen, debieron allá mismo expiar sus culpas. Y en cuanto a España, no va a dejar un comunista en su territorio.»

Proposem que donya Sofia—d'avui endavant—es digui donya Nerona. No altrament ens diuen que parlava dels cristians aquest sentimental emperador romà, distingit tocador d'arpa i poeta tendre en moments de lleure.

—En Cambó s'acaba d'emportar l'Englantina en els patriòtics Jocs Florals del Parlament. Títol de la composició premiada: «Canto a la Madre Patria». Lema: «Doneu-me una cartereta».

—El senyor Cirera i Voltà ha encarregat a un dels nostres més distingits dibuixants un escut heràldic. En aquest escut hi haurà uns versets:

«Qui com un que es diu Cirera
per remenar les cireres?»

—Crida a l'ideal: La fa el Consell Regional del Partit Radical amb la següent nota: «Aquest Consell es permet de recordar tots els Comitès provincials d'acord pres en la darrera sessió de recollir, urgentment, dels Comitès de totes les ciutats i pobles de Catalunya, les llistes amb els noms dels militants del Partit que puguem ocupar places de Comissions gestores, secretaries municipals, regents d'escoles de primera en-

senyança, etc., per a facilitar la tasca del Consell Regional en arribar el moment d'oferir noms per a la reorganització política i administrativa de la regió catalana, en el moment que s'escaigui.»

Una veritable crida a l'ideal, i tot un programa de radicalisme. Cal suposar que es trobaran adeptes.

—Confessió del senyor Goicoechea: «Las próximas elecciones se harán como queramos.»

Si això ho arriben a dir la gent perversa i antireligiosa de l'Esquerra!

A l'exposició d'en Ramon Laporta Astort

A aquesta exposició extraordinària de l'extraordinari pintor que és Laporta Astort, hi ha un retrat d'en Manuel Ribé que es fa dir «si senyor», un Ribé vestit de gris i decorat d'una magnífica camèlia vermella.

Les coses que haurà vist i que ens podria contar aquest perfecte cavaller que és Manuel Ribé.

Sota el solemniat bigotí blanquinós de Manuel Ribé, els llavis són tancats. Els maliciosos diuen que el bigotí d'en Ribé es conserva únicament per a fer de cortina a l'ironia de la seva rialla.

Altra nota de l'exposició de pintures d'en Laporta Astort

Els retrats femenins de l'exposició d'en Laporta Astort són abundosos.

Simfonies en blanc i en rosa, els colors predilectes dels retrats femenins d'en Laporta Astort.

Laporta Astort té un temperament senyorial: el color es matisa i s'endolceix; mai no crida en estridències. La flama, el roig, els retrats el porten dintre: tots els retrats de l'exposició tenen vida: una vida que es corregeix com es deu, en l'eternitat. Adhuc el nen rebel, seu engorrandit damunt del cavall de cartró que tant devia cansar-lo en les sessions de modelatge. Miracle de sensibilitat aconseguit per en Laporta Astort: una gran quantitat de vida sota una correcció elegantíssima de retrat.

El vot a les dones

Turquia va molt apressadament vers la seva modernització.

Ja pensa donar el vot a les dones.

Esperem que dintre poc Mustafà Kemmal no haurà de fer esforços inversemblats per a deturar el retorn de la dinastia dels soldàs.

Si no és que les dones turques siguin molt menys turques que moltes de les altres.

La Casa del Vallès dedica una fartanera al Sr. Parera, de Badalona, pel fet d'haver estat nomenat fill predilecte de Granollers.

Creiem que poden atipar-se tant com vulgui però, com molts granollerins no podem comprendre el perquè del nomenament ja que el Sr. Parera ha estat nomenat fill predilecte de la capital de mig Vallès, no pel que ha fet per la seva ciutat nadiua, sinó pel que ha promès fer, que sembla que trigarà a fer-se. Com veuran és un cas únic en la història dels fills predilectes, el qual cas ens obliga a dir «Tal no faràs tal trobaràs» esmenant un xic el conegut proverbi català.

Escenes de carrer

Els condemnats, als quals mai no els ve l'indult.

GLOSSARI

Noces principesques

El neguit fa tres anys insatisfet de les «niñas bien» ha pogut esclatar en aquests dies tardorencs en una revifalla d'uns marcats sentiments monàrquics. No ens referim pas a les esperances més o menys il·lusòries, que hagi pogut fer concebre el connubi cedita-radical—amb la «Lliga» aguantant el llum—o les confidències que ha portat de Roma aquest cortisà de palissos opulents, el nom del qual—Goico 'ea Cosculluela—més aviat es glopeja que no pas es pronuncia.

El motiu real—i reial—de l'entusiasme ha estat la delirant, apoteòsica i ben guarnida cerimònia de les noces a Londres de la princesa Marina, de Grècia, i del príncep Jordi, d'Anglaterra. Encara que es tracti d'unes noces de tercer equip, car no era un casament de reis ni tant sols de prínceps hereus, l'acte ha tingut tota la solemnitat espectacular pròpia d'aquests casos i a més, dins la rigidesa protocolària «ancien régime», una policromia pintoresca de film estil «La desfila de l'amor».

El cor sensible de les nostres dames i damiselles del «¡Viva el Rey!» s'ha commogut davant la gentil parella greco-britànica, el vestit argentí i la llarga cua de set caps de la núvia, el tuti de reis i el devessall de prínceps, magnats, guerrers i diplomàtics del seguici, amb la vaixella d'or, i el «cake» nupcial de dos metres del dinar, i els enyorats palatins de la borbonada caiguda han adreçat llurs esguards a Londres, com si Westminster fos la Covadonga de les monarquies en cessantia.

—¡Em sembla que abans estudiava el violí?

—Sí, senyor. Però el piano és més difícil de llençar per la finestra.

—Mira, he comprat aquest lloro.

—Parla gaire?

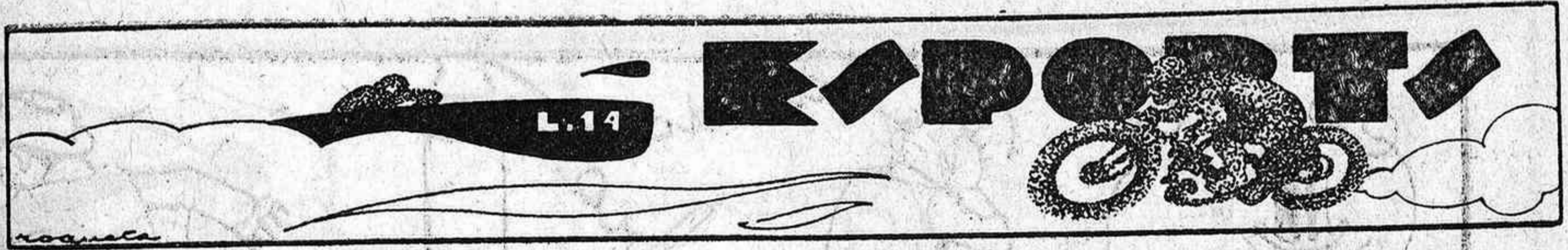
—Sí, més que el fogó de Saragossa.

Amb quins escarafalls i mal dissimulada indignació hauran tingut esment de l'estrena a la desagradida Barcelona de la comèdia sentimental "Apel·les Mestres, «Una vegada era un príncep...» en la qual l'amor triomfa per damunt de les andròmines reials. Anima de poeta, temperament d'artista, Apel·les Mestres ha volgut fer sorgir un lliri dels escardets dels foragitats el 14 d'abril de 1931, teixint una història d'amor inspirada en les noces d'un príncep espanyol i d'una burgeseta cubana.

El desenllaç real de l'aventura amorosa ha depassat les nobles intencions del poeta, i quasi al mateix temps hom haurà pogut llegir en els diaris que la parella romàntica s'ha desunit, aneu a saber per quins set sous, encara que és probable que no tinguin res d'espirituals ni propis d'un conte de fades, i mentre el príncep, d'un principat de dolorosa i ben actual malestrugança, seguirà passejant pel món daurat dels salons la malura hereditària que el castiga com una maledicció bíblica, la desil·lusionada cubaneta està fent gestions, segons diuen, per a fulgurar, almenys, com un estel cinematogràfic.

Hi ha qui té la sospita que tot plegat ha estat una enganyifa, una «réclame» repugnant en la qual han pres part, a gratient, i amb finalitats d'exhibicionisme aprofitat, els protagonistes i els actors secundaris de la farsa alfonsino-arlequinesca.

PANICAL

Cronòmetre

El cop baix de Miller

S'ha fet per fi el combat Gironès-Miller, i les coses han quedat com estaven. Gironès no ha guanyat res ni Miller, tampoc.

Hom esperançava veure el nostre gran campió fent jeure a la lona el campió del món, però es veié d'una claredat indubtable que Miller és un campió mundi i de gran qualitat i que Gironès podia haver fei un bon combat el dissabte, i aguantar tota la lluita, però que la categoria del campió del Món, és molta categoria per a somniar que pugui guanyar-lo un Gironès que ha fet els trenta anys amb els guants a les mans.

«La ocasió perduda» deia el titular d'un diari esportiu lamentant el resultat poc afalagador del combat Gironès-Miller i al·ludint l'oportunitat de vencer un campió mundial que se li havia escapat de les mans. I certament cal dir-ho així. S'ha perdut el moment, i pel fet del cop baix ens cap el dubte de pensar com hauria anat la lluita després de la cinquena represa.

Algú deia que Gironès havia tocat baix Miller perquè veia que el campió del món és home de força i de punch, i que lluitant amb la guàrdia de dreta el desconcertava i temia de veure acabada amb un trist resultat la seva triomfal vida de boxador. Hom afegia que Gironès és un boxador de gran precisió en el cop i que no dona mai cops baixos, i molt menys dos en el curs d'una represa. Però això és hipotètic, tan hipotètic que quasi ho creiem una fantasia, i pensem

que Gironès, un xic nerviós potser veient desconcertat el campió del món i amb el mateix afany de cercar un resultat espectacular, tingué la dissort de posar el puny en terreny reservat a la desqualificació oficial que li fou imposada.

Es parla d'una revenja a Nordamèrica, i hom diu que Gironès farà el viatge per lluitar en rings americans abans de deixar definitivament la boxa.

Creiem que Gironès podria fer quelcom a les Amèriques, i fins guanyar diners i més fama de la que porta aconseguida als rings casolans, però d'això a esperar que la revenja amb Miller li fos favorable, hi ha un xic de marge. Creiem sincerament, sense ésser derrotistes que Gironès acararà a Miller, encara que fos a Barcelona tindria més dificultats per a guanyar-lo, perquè el campió del món és un home d'escola depurada i de grans coneixements boxístics, per no confiar-se, i evitar el cos a cos que el dissabte a l'Olimpia li féu conèixer Gironès com a pegador de contundència, boxant a distància curta.

Si no menten les cròniques, el mateix mànager del campió ha dit que Gironès és el colpidor que fa més mal de tots els qui han lluitat amb el seu patrocinat. Això ens fa creure que l'entrenament de Miller fóra un altre que el d'ara, pensant que anava a lluitar amb un campió de segon rengle i havent vist un cop davant del «Canari» gracienc que li havia tocat un os difícil de combatre.

Sincerament hem de dir que per a Gironès, l'ocasió, és ja perduda i ben perduda.

AQUELL

Altaveu indiscret

En Soler de l'Iluro, avui migcentre del Barcelona, és un notable jugador al qual fins ara no havíem vist lluir al camp de joc, en partics compromesos. La lesió de Berkessy, a Madrid, ha fet possible la revelació d'aquest element a la ratlla mitgera barcelonista que el diumenge davant de l'Arenes va semblar-nos completíssima.

I pensar que el Barcelona tenia a casa el que els directius volien cercar a l'estranger!...

L'Espanyol, el Betis i el Celta, han començat bé el campionat de Lliga. El del Can Ràbia guanyant el València a domicili, per tres gols a un; el Betis afaitant el Madrid per un a zero el campió d'Espanya, i el Celta assolint dotze gols a costelles de l'Avilès.

Enguany hi haurà clatellades de valent als campionats lliguers. Com més va, més equips hi ha que fan respecte.

De l'Espanyol cal dir que ha sorprès tothom. Sembla talment com si el campionat de Catalunya no tingués cap importància pel club que en demanava l'abolició, i que ara jugant competicions nacionals es trobi en el seu element.

Si és així, va per a ells el pollastre.

I el Barcelona, què?

Ha guanyat el títol de campió de Catalunya i no ha començat malament la Lliga, però enguany li toca jugar al camp fatídic del Betis passat demà quan els sevillans es troben en magnífica situació moral, després d'haver «pelat» el Madrid, a domicili.

El Barcelona sempre ha rebut al camp del Betis. Si diumenge els davanters temorecs de l'equip blaugrana no saben tirar al dret, a desgrat de la duresa de l'equip contrari, podria iniciar-se una desmoralització de les, que sovint són causa de les actuacions irregulars dels equips.

El senyor Canons ja fa dies que resa.

L'Espanyol ha tingut sort doble amb el partit de Mestalla. Ha guanyat el València i li tocà per primer encontre al seu camp, l'Athletic, de Bilbao.

Això es preparar-se la taquilla.

Ara anunciarà presentació de l'equip formidable que va guanyar els valencians a casa seva, debut d'en Manolín i d'altres adquisicions i farà diners, per fofrar-se la caixa.

Està vist que l'Espanyol sols troba les vaques grasses, a les competicions nacionals.

En Torta, del Barcelona, va a la cacera d'elements per al club. L'home, encara que no sigui de Junta, està molt be

LES VEUS MISTERIOSES

relacionat amb els actuals directius, i sembla que té carta blanca per a la recerca de nous valors esportius.

Li passa, però, que és molt comunicatiu i explica les seves gestes a gent sospitosa, hi ha dit certes coses a un reporter esportiu, que té més de traficant de negocis bruts a les costelles dels clubs i els jugadors, que d'altra cosa. Li va passar, a en Torta, que quan anava a cercar uns jugadors del Vilassar, per al Barcelona, va veure caure ploguts de la lluna, tres elements de l'Espanyol que anaven a fer la mateixa feina, avisats pel sospitós element de referència.

Sortosament va tenir temps d'evitar el treball dels altres,

i sembla que aviat coneixerem l'ingrés d'un nou jugador a l'equip barcelonista.

A la Federació passen incidents lamentables. El Consell actual purga les irregularitats de la seva elecció, i, arrel d'ells, va haver-hi fa pocs dies una escena de melodrama a càrrec de l'impulsiu Homet i d'en Guàrdia.

Sembla que en Guàrdia va dir coses que l'Homet va prendre malament, i que el badaloní en va fer un gra massa. Ara l'han castigat imposant-li una suspensió. L'Homet és dels que perden la serenitat en benefici de l'enemic.

COLISEUM

«No soy un ángel» amb la Mae West.

La Mae West no és cap àngel, naturalment: és una dona, una dona que s'exhibeix a l'escenari d'un circ. Fa veure que balla, però no balla; fa veure que canta, però no canta. Com Nanà, de Zolà, en té prou, per a plaure amb moure els flancs.

Els personatges que giren al voltant de la Mae West, en «No soy un ángel», tenen un paper molt secundari. Surten exclusivament per estimar la protagonista del film: àdhuc l'estima aquell jutge que en la vista del procés li té totes les benevolències. Pobra justícia!

Mae West plau d'una faiso especial: la crida és als sentits. Els cinquanta anys d'aquesta dona — reduïts a trenta en les pel·lícules — tenen una flaire peluda i agra.

«No soy un ángel», ni com a realització ni com a interpretació té res d'extraordinari: es equilibra vulgar. Vaticinem que dexapareixerà aviat del cinema l'absurda vampiresa, que és la Mae West.

«Cleopatra». En el mateix Colisèum:

Espectacle per a multituds, ja vagin ben abillades, ja no hi vagin. «Cleopatra» farà badoquejar la mediocritat, ja sigui la del Colisèum, ja sigui la del Colom.

«Cleopatra» és un film a tot cost, escamotejats els moments de gran cost. Molts interiors i poques grans escenes. Ja havíem avisat que «Cleopatra» seguia les petjades d'«El Signo de la Cruz»: escenografia amb remenament, i cartró amb salsa. Els films de barriada — que el deuran posar per les festes de Nadal — serviran excel·lentment per a la feixuga digestió del galldindi i dels torròns tradicionals. La dècima del vigilant i «Cleopatra» acabaran d'arrodonir la beata festa de l'egregi senyor Esteve.

La Paramount i en Miller han ben polsat el que demana la majoria mundial.

METROPOL

Grandiós èxit
d'IRENE DUNNE
WALTER HUSTON

en

ANNA WICKERS

basada en la novel·la de SINCLAIR LEWIS

A més a més la atrevida
i espectacular revista

PARADÍS D'AMOR

dos films Ràdio

Kursaal

Una pel·lícula més, basada en la novel·la de Víctor Hugo. «Los Miserables». Més ben presentada? Sí! Més ben fotografiada? Sí! Amb millors conjunts? Sí! Però no res més que «Los Miserables», una edició nova de la preterita novel·la del genial poeta Víctor Hugo.

Tivoli

«La Princesa de las Czaras», de la Ufa. Georg Jacoby ha fet una bona realització de la coneguda opereta d'aquest tí-

URQUINAONA

Avui ESTRENA

Mascarada
PAULA WESSELY
ADOLF WOHLBRÜCK
OLGA TSCHECHOVA
MUSICA WILLY SCHMIDT-GENTNER
DIRECTOR: WILLY FORST

Música interpretada
per l'Orquestra Fil-
harmònica, de Viena

ESTERIOS

tol. Música ben aplicada, espectacularitat, conjunts, bon ritme i bon fotografia. Tot és fixat amb la finalitat de poder-ho comprovar i recordar. Martha Eggerth n'és una bona protagonista.

Noves i comentaris

- Ha deixat de pertànyer a la Metro Goldwyn Mayer el senyor Solé.
- Els productors americans han tornat entrar a la Mútua. Els empresaris de cinemes rurals tremolaran.
- Segueixen les obres del cinema Walkyria. La seva reobertura és imminent.
- Esperem confiats el doblament en castellà de «Cleopatra».

El d'«El Signo de la Cruz» era una meravella de diàleg. També recordem que en el diàleg d'«El hombre invisible», de Wells, hi poguérem escoltar frases com aquesta: «Te veo, bacalao», pronunciada amb un accent madrileny entenedidor.

—El «Florida», antic cinema «Argentina», s'obrirà properament. Suposem que s'haurà fet desaparèixer la seva crosta espessa de cinema de miserables. No els d'en Víctor Hugo: els del districte cinquè.

—Al nostre amic Espona, li han estat recomanades injeccions de ciment armat.

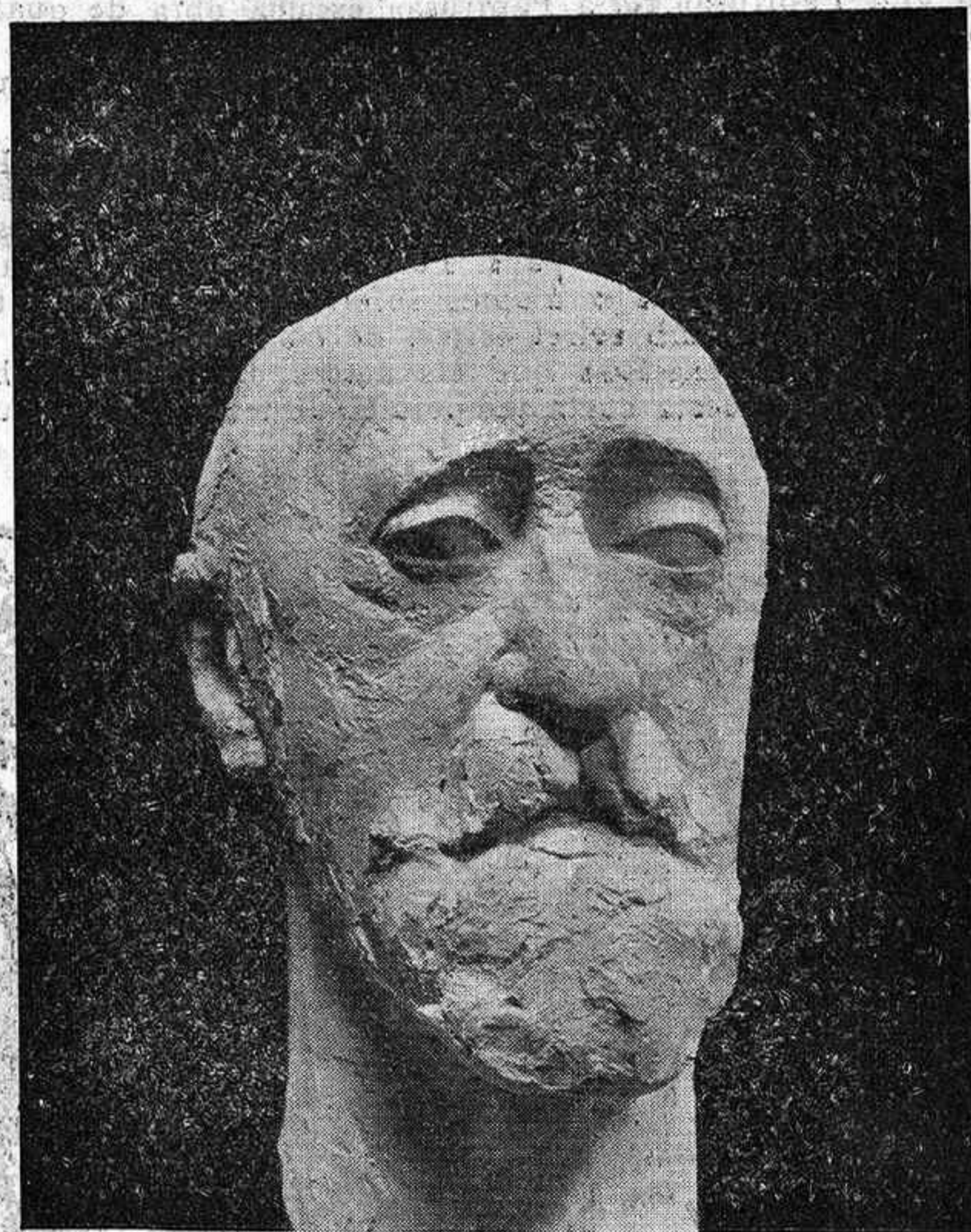
—En el proper número publicarem: «La Barberia del Cinema».

VICTOR MORÉ

Heu-vos ací un escultor.

No pensem fer-ne el descobriment. Car es sobrerament conegut en els medis artístics. La seva personalitat s'ha fet remarcar a les exposicions celebrades darrerament a Barcelona, de retorn de Bèlgica, on es formà artísticament.

No ens proposem fer-ne un descobriment, perquè no cal; volem però popularitzar-lo, perquè és digne del nostre poble, perquè és un artista amarat d'emoció, font de tota bellesa.

APEL·LES MESTRES

(Escultura d'en Moré)

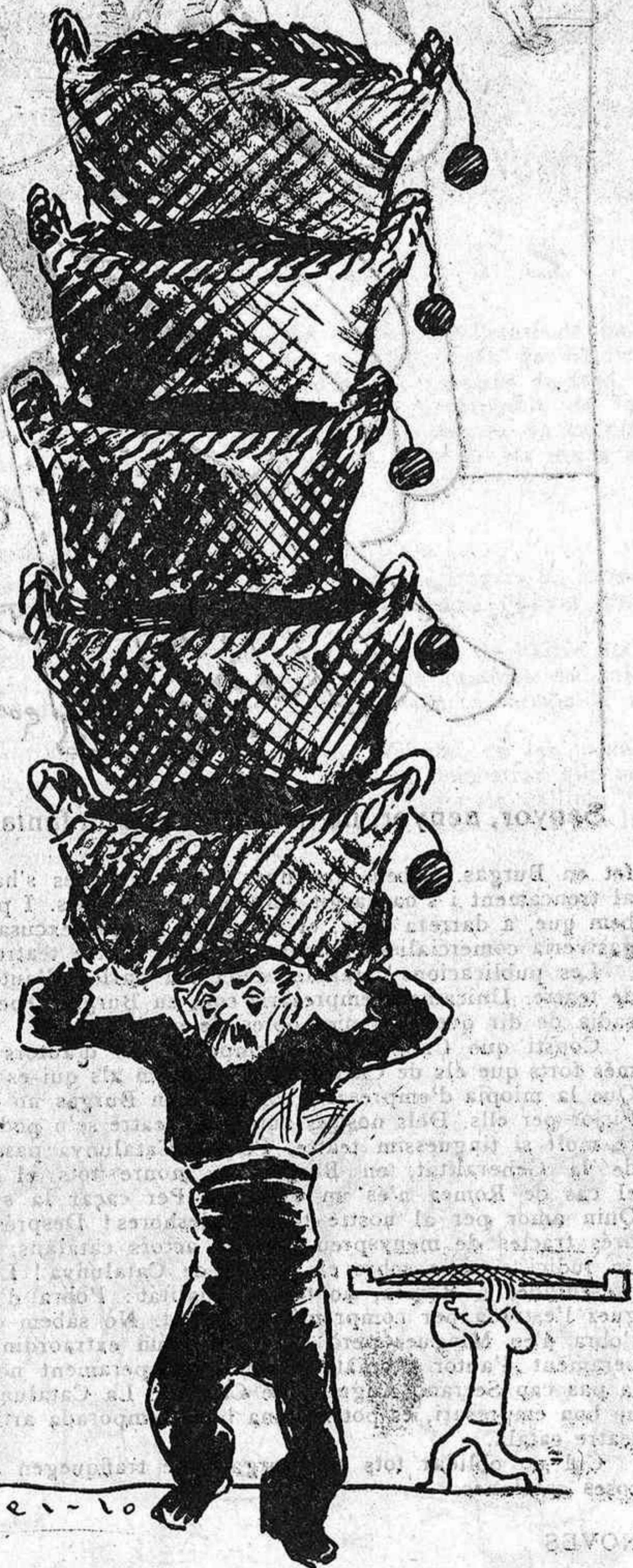
Hem tingut ocasió d'admirar la testà en bronze del venerable Apel·les Mestres, existent al Museu inaugurat suara a Montjuïc, obra de Víctor Moré, ressalta amb una simplicitat tan mestriosa que ens recorda la dita de la *difficil facillitat*.

Ens plau de reproduir aquesta obra en les nostres planes, contribuint a l'homenatge atorgat al mestre de les lletres catalanes i com a homenatge alhora d'aquest nostre artista.

Hem visitat el taller de Víctor Moré i hem pogut constatar la solidesa de la seva obra.

No segueix ningú, ha retrocedit a la més pura escola, per a retrobar-se ara, en harmonia amb el nostre temps, dintre un concepte actual i personal. Un estil en el que essent d'ara pot mirar i resistir l'esdevenidor.

El que cal és, que qui ha estat capaç d'enlairar lluny de Catalunya la nostra pàtria, no s'hi trobi ara massa abandonat.

El Carboner.—El món està molt mal repartit.

TELÓ ENLAIRE

LICEU

Ha seguit l'èxit de la temporada d'òpera. «El Cavaller de la rosa», i «Boris Godunoff», han continuat el seu èxit. La companyia d'òpera russa s'ha acomiadat del nostre públic. També ha estat cantada amb èxit l'òpera del mestre Giordano «Andrea Chenier».

Ahir a la nit es va cantar «I Puritani» per la Capsir, Làzaro i Granforte.

La concurrència al nostre Gran Teatre segueix essent nombrosa.

UNS COMENTARIS

Hem llegit que la temporada de Romea s'acaba demà passat, diumenge.

Per què s'acaba? Segons ens diuen que ha dift en Burgas, s'acaba per manca d'obres de qualitat.

Què entendrà per obres de qualitat en Burgas?

Segons noves que tenim, Burgas féu gestions prop la companyia Lòpez de Herèdia - Asquerino per portar-la al Romea. L'obra de qualitat que es volia per aquell escenari era «La Papirusa». «La Papirusa» és una obra de qualitat? No. Com a conseqüència sabem què entén per obres de qualitat en Burgas; es tracta d'obres amb les quals es puguin guanyar diners.

El que és de doldre és que senyors com en Burgas pugin donar patent de qualitat a les obres del nostre teatre. Que digui d'una vegada que ell no vol autors sinó vaques per munyir-les i estarem en pau. Però que no es proposi a parlar d'obres superiors o d'obres inferiors qui únicament sap mirar les obres amb estret criteri de comerciant roí.

Sabem les vexacions que els actors catalans han hagut de sofrir en aquesta curta temporada de teatre català que ha

—No entenc per què en diuen el barri xinés?

—Pels turistes que hi vénen. No comprens que els prenen per xinesos.

Senyor, senyor, no necessita pas un fantasma?

fet en Burgas. Sabem que dues o tres vegades s'ha arribat al trencament i s'ha sargit amb penes i treballs. I per fi sabem que, a darrera hora, el mercader Burgas excusa la seva gasiveria comercialista opinant sobre el nostre teatre.

Les publicacions catalanes cada dia parlen d'autors nous de teatre. Unicament empresaris com en Burgas tenen la gosadia de dir que no tenim obres de qualitat.

Consti que Catalunya té temperaments d'autors teatrals més forts que els de Castella: ens referim als qui es cotitzen. Que la miopia d'empresaris com la d'en Burgas no els veu? Pitjor per ells. Dels nostres autors de teatre se'n podria treure molt si tinguessin teatre. Però a Catalunya passa això: de la Generalitat, en Burgas va moure tots el ressorts. el cas de Romea n'és un exemple. Per caçar la subvenció Quin amor per al nostre teatre, aleshores! Després... Després tractes de menyspreu per als actors catalans, i per fi un judici sintètic sobre els autors de Catalunya! Les obres presentades a Romea, no tenien qualitat: l'obra d'en Mínguez l'estrena per compromís d'amistat. No sabem què serà l'obra d'en Mínguez però Mínguez té un extraordinari temperament d'autor dramàtic: com a temperament no l'igual la pas cap Serrano Anguita, de Castella. La Catalunya, amb un bon empresari, es pot fer una bona temporada artística de teatre català.

Cal no oblidar tots els Burgas que trafiquen amb les coses catalanes.

NOVES

—Al Poliorama han començat els assaigs d'«Els Homes forts». Es diu que l'Albert Piera ha retocat l'obra. Una obra,

amb el premi Ignasi Iglésies damunt, s'havia d'estrenar tal com es va premiar. Els Jurats de premi en responien.

—Sense l'individualisme dels autors i actors catalans s'hauria pogut intentar alguna cosa per a plantar cara als Burgas. Però som així, nosaltres.

—Al Pompeya. Ahir s'hi estrenà «Mercuri i els Metges» d'en Vidal i Jover.

Pensem parlar-ne.

Cercle Artístic de Sant Lluç

Programa de la sessió de putxinellis del dissabte, dia 8 de desembre de 1934, diada de la Puríssima, a les deu de la vetlla, en el local social:

1. «El pou de la senyora Pona». Comèdia per a infants, en un acte. Decorat: Fèlix Cano.

2. «El Fakir». Escenes de circ. Decorats: Vinyes.

3. «Sevilla». Assaig de ball flamenc per a grans i infants. Decorat: Fèlix Cano.

Augurem un gran èxit a «Dido», l'intel·ligent putxinellista. Els seus espectacles són de gran qualitat.

ESQUELLOTS

L'arribada de *Miliano* Iglésias, l'ex-revolucionari de pa-cotilla, en lloc d'encendre i fer espetegar els garibaldis de l'entusiasme, va produir més aviat una sensació de fred.

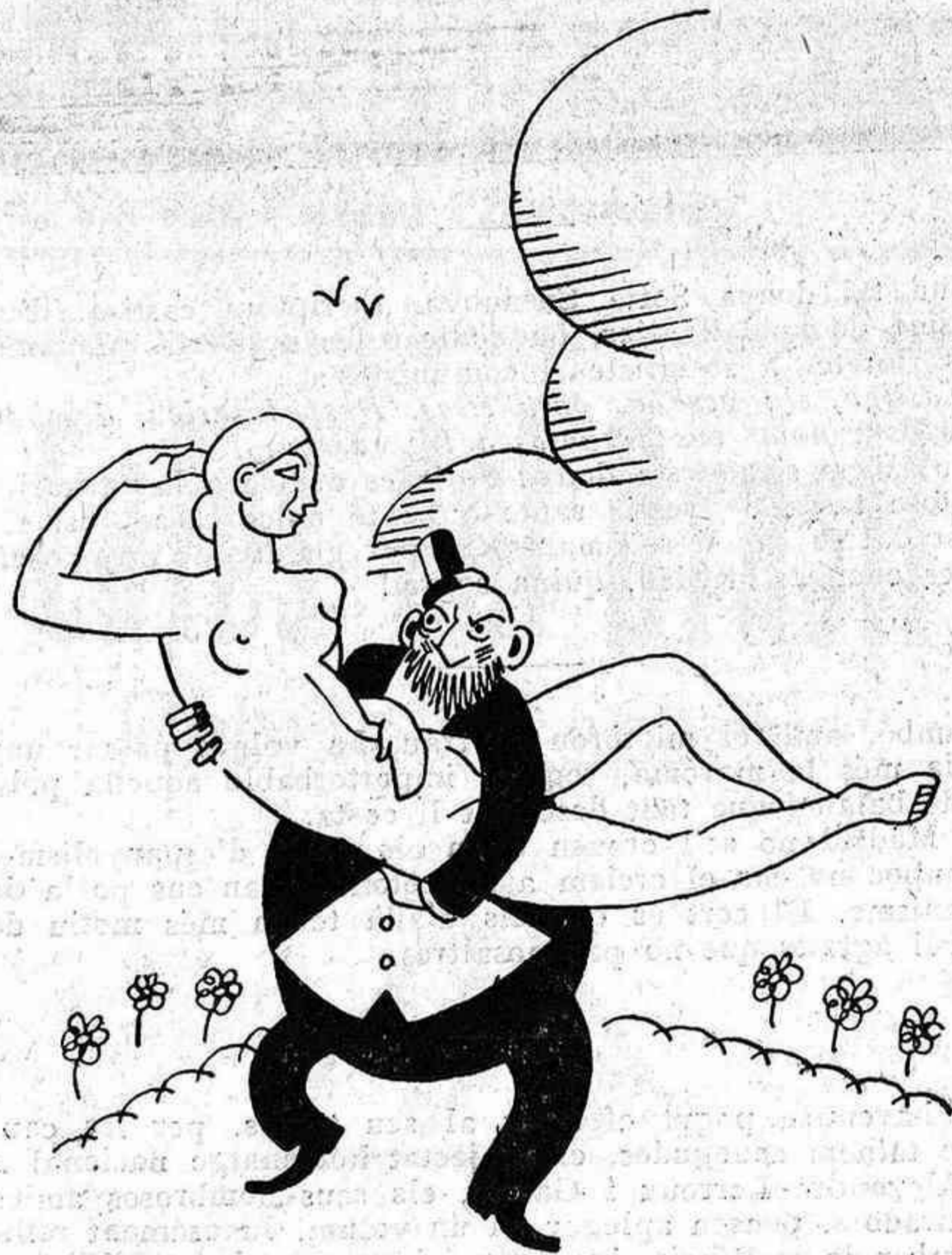
Efectivament, tot va ésser anunciar la vinguda de la «carne de mi carne», que deia aquell, i tothom va cuitar a botonar-se americanes i gavanys i a posar-se les mans a les butxaques.

Per cert, que l'hèroi inèdit de la Setmana tràgica va al·ludir dues coses que la més elemental prudència l'havia d'aconsellar de no posar-se a la boca.

En una de les seves abrandades peroracions de l'altre dia, resurrecció de la tan acreditada elegància oratòria radical, va parlar d'ous i de la cèlebre paraula «m...», atribuïda a Cambronne, general de Napoleó.

Els qui tenen memòria saben que *Miliano*, en les jornades de la setmana de juliol de 1909, va demostrar que no tenia la més petita noció dels al·ludits fruits de galliner i, en canvi, va exterioritzar una abundància excessiva de la matèria cambroniana.

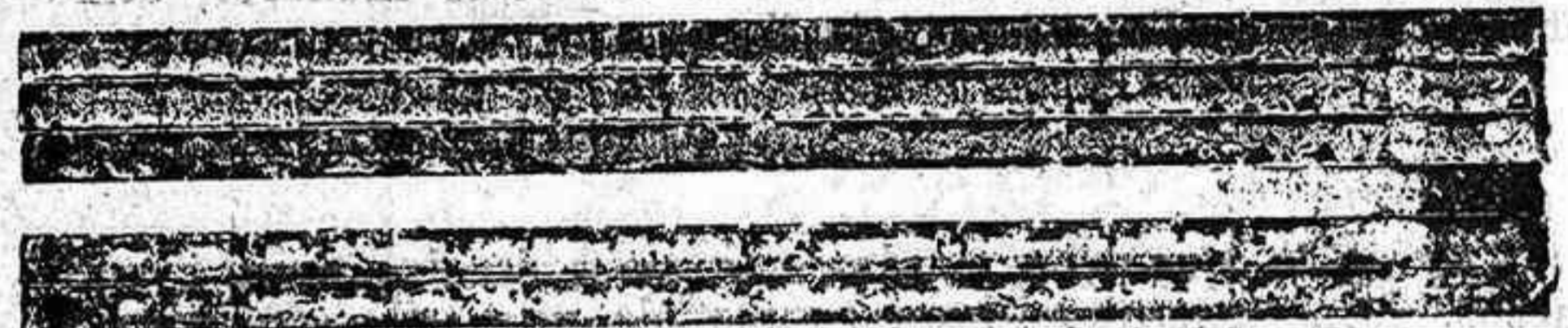
La candidatura del senyor Pic y Pon a la alcaldia de la soferta Barcelona, ara, fins fa poc, una nebulosa. Ara, des-

El senyor Esteve i la moralitat pública.

Apa, Pepeta, cap a casa.

prés de la dissolució del Patronat universitari i de la destitució de catedràtics el paper Pic i Pon guanya, naturalment, terreny.

—M'alegro de trobar-lo, senyor Jaume. Necessito un préstec, car m'he oblidat la cartera a casa. Ací té quinze cèntims, agafi el tramvia i vagi a cercar-la.

Una tal donya Sofia Casanova, escriptora castisa, d'un estilisme de xuclallànties, ha dedicat les següents cristianísimes floretes a socialistes i comunistes:

«Castigo, sin perdón, para ellos. Despedazarlos, descuartizarlos y dejar sus despojos a los cuervos».

No sabem si aquesta donya Sofia es dedica a la caritativa i pietosa tasca de vestir sants o bé té noies casadores. En aquest darrer cas li recomanariem per gendre el pitjor dels nostres enemics. Redéu, quina sogra!

Cambó, amb el micròfon al trau, ha volgut passar una vegada més la maroma, seguint impertorbable aquella política de balanç que tant descrèdit li costa.

A Madrid no se'l creuen quan els parla d'espanyolisme, com tapoc no ens el creiem a Barcelona, quan ens parla de catalanisme. El cert és que els d'allà tenen més motiu de restar-li agraits que no pas nosaltres.

No havent-se pogut efectuar al seu temps, per les causes de tothom conegudes, el projectat homenatge nacional a don Alexandre Lerroux i Garcia, els seus nombrosos amics i admiradors, pensen aplegar en un volum, luxosament relligat amb pell de Rússia, les disposicions signades per l'il·lustre «caudillo» en les quals es reflecteix l'esperit republicà de socarrel, amarat de democràcia, respecte a la llibertat i amor als obrers, que han constituït l'evangeli de la seva llarga vida de lluitador desinteressat e íntegre.

Ha estat suspès el servei metereològic de Catalunya. Això de fer vaticinis sobre el temps que farà, pot resultar, en certs moments, perillós i subversiu. De totes maneres, sembla que plourà. De moment ja llampega.

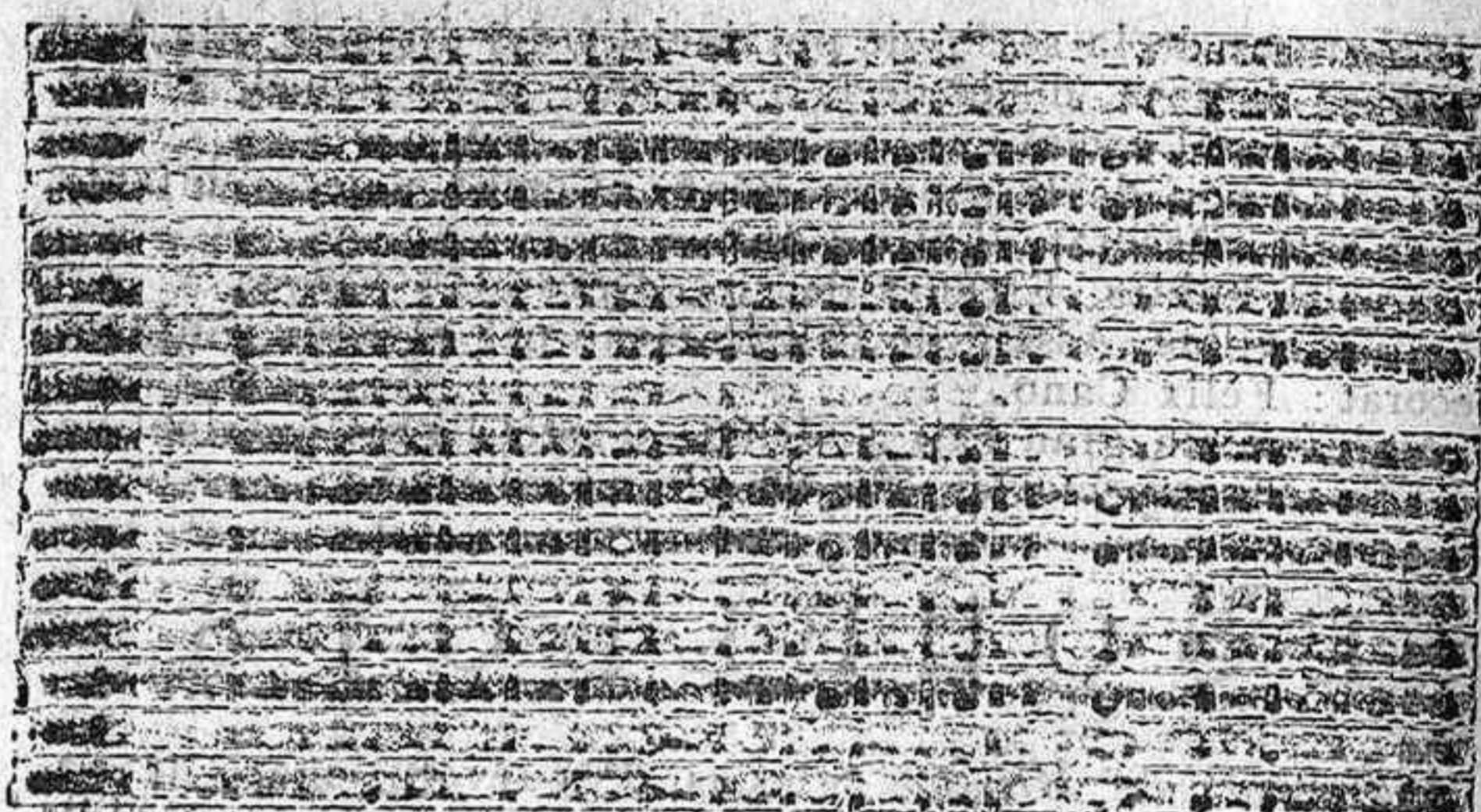
Ens diuen que s'ha perdut una noia de dos anys i vuit mesos. Hom tem que l'hagi segrestada una tribu de gitanos que comanden un contrabandista i un vell condottieri. Es dona la coincidència remarcable que fa uns seixanta anys que va passar-li el mateix a una àvia de la interfecta.

¡Pim...! ¡Pam...! ¡Pum...! ¡Cric...! ¡Crec...! ¡Boom!...
 Què és això? Un número de música d'avantguarda.
 —Ca! Una revista sonora de la setmana.

No es fií dels tractaments radicals: els malalts s'hi moren.

L'escala de la vida. Infantesa: —Té, maco, ací tens un duro; però si te'l gastes, pobre de tu! Adolescència: —Ací va la clau de l'escala, però quan vulguis entrar, truca el vigilant i si pot ésser, no surtis de casa. Maduresa: —Constitució, drets individuals i col·lectius, llibertat... tot és teu. T'ho has ben guanyat, però no en facis ús. Posa-ho en un quadro i et farà més goig...

**Aquest número ha estat
 visat per la censura**

...de la censura...
 ...de la censura...
 ...de la censura...

LA REGLA

SUSPESA,
TORNA RAPIDAMENT
I SENSE PERILL AMB

PERLAS "FEMI"

Maravellós producte de la ciència moderna
d'acció segura, sense perjudicar la salut

De venda: Doctor Andreu, Segalà, Vicenç Ferrer i farmàcies

LA MILLOR NAVALLA
D'AFAITAR?

RTERO

NOM DE GARANTIA

MARCA REGISTRADA

Llibreteria, 9 (tocant la Plaça la República) **BARCELONA**

CLÍNICA GALLEGO

Vies urinàries - Matriu - Sífilis
Impotència - Diatèria - Raigs X

Director: Doctor J. RIU
Diumenges, de 10 a 1

Consulta: de 10 a 1 i de 4 a 9
NOU DE LA RAMBLA, 18

TEATRE COMIC

Gran Companyia de Revistes

¡¡EXIT!! ¡¡EXIT!!

Las Insaciables

per Margarida del Castillo i
Blanquita Pozas

CINE TALIA

EL ALTAR DE LA MODA
sublim creació de William Powell

LETTY LINTOL amb espanyol
per Joan Crawford, Nils Aster, Robert Montgomery i
Levis Stone

LA DAMA DEL CLUB NOCTURNO
per Adolphe Menjou REVISTA PARAMOUNT

Cafés del Brasil

Per tot Espanya

Exigiu els cafès del Brasil

Són els més fins
i aromàtics

CASES BRASIL

BRACAFÉ

PELAYO - CARIOCA

DOLOR

REUMATIC
INFLAMATORI
I NERVIÓS

es guareix completament amb l'acreditat

AIXAROP I PÍNDOLAS **DUVAL**

Preu: 5'50 ptes.

FARMACIA COMA. - Sant Rafael, 2 (cantonada
Robador), Barcelona, i en totes les farmàcies

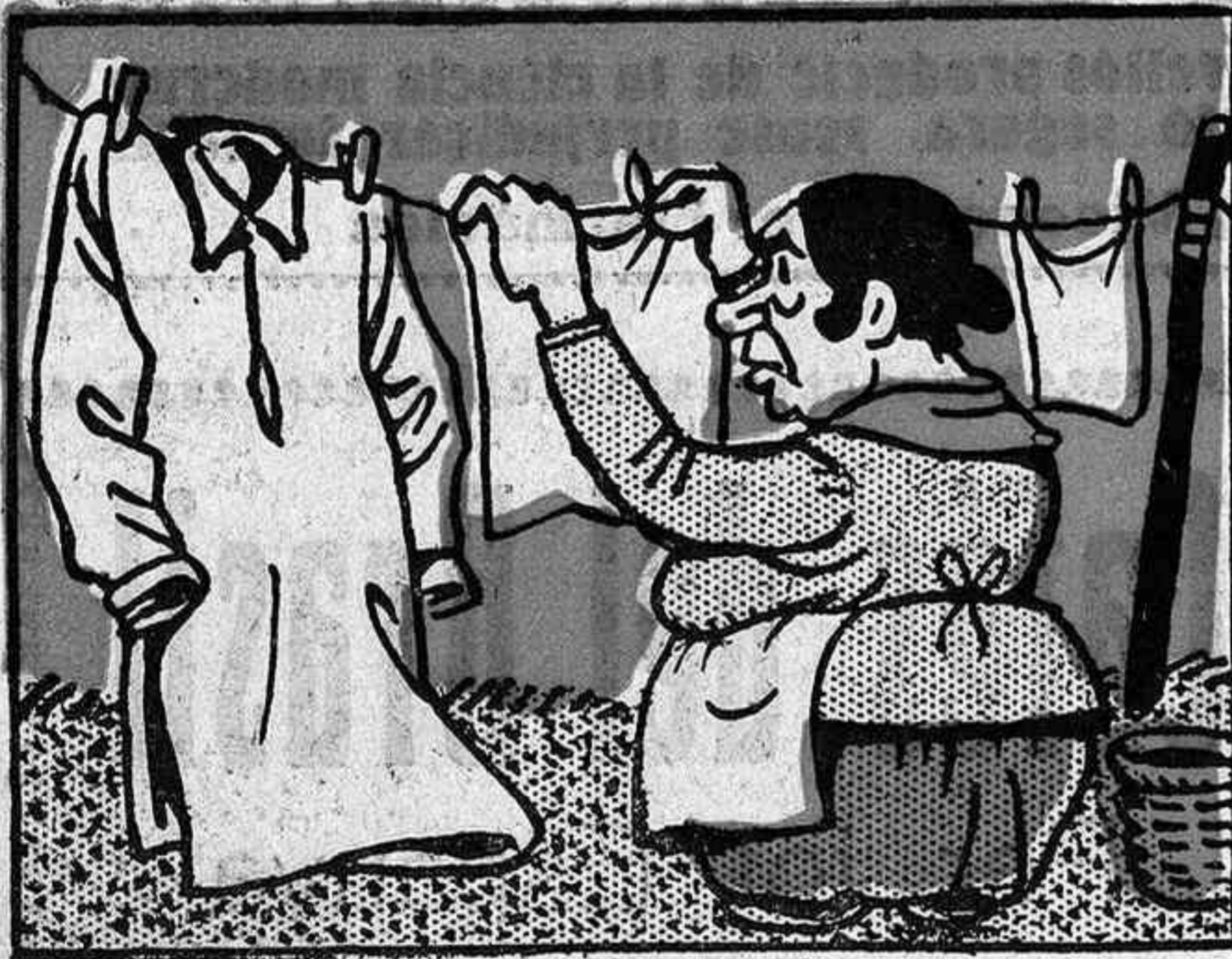
FRONTO NOVETATS

Tots els dies grandiosos
partits tarda i nit

ELS MILLORS PILOTARIS

Voleu passar una bona estona?
Aneu al FRONTÓ NOVETATS

ESTANY A LA BIBLIOTECA DE NEU BARCELONÈS

La Senyora Tuies estén la roba.

i tot seguit una gran ventada

s'emporta la camisa

la qual emprèn pels aires un viatge

tot ple de cabrioles

acaba per endinsar-se en una xemeneia

i produeix el fantasma, tan de moda en aquests temps.